

Een onvergetelijke begrafenis

De telefoon ging.

Na een korte periode van ziek-zijn was een meelevend gemeentelid overleden. Eén van de beide dochters belde mij daarover en vroeg of ik de crematie wilde leiden.

Het verzoek overviel mij.

In de afgelopen weken waarin ik moeder en vader intensief had bezocht was het woord crematie geen enkele keer gevallen.

En hoewel ik beslist geen voorstander ben van cremeren kon ik het niet over mijn hart verkrijgen om niet aan dit verzoek te voldoen.

Het vormde mijns inziens een afsluiting van een diepgaand pastoraal contact.

Bovendien kreeg ik zo de unieke kans om ook in het crematorium het Woord van God te mogen verkondigen.

Een dag later werd ik gebeld door een medebroeder uit de gemeente.

Of ik even bij hem langs wilde komen.

Hij had namelijk in de overlijdensadvertentie van bovengenoemde zuster mijn naam zien staan.

Daar moest ik hem toch eens nader uitleg over geven.

Hoe kon ik daar nu mijn medewerking aan verlenen?

Hij was er in ieder geval een fervent tegenstander van.

Crematie was voor hem een poging om de opstanding van je lichaam op 'de jongste Dag' te voorkomen!

In een persoonlijk gesprek bij hem thuis heb ik geprobeerd duidelijk te maken dat ook ik – op grond van bijbelse argumenten – moeite blijf houden met cremeren.

Dat ik de familie van de overledene hiervan op de hoogte had gebracht en dat zij mijn overtuiging respecteerden.

Ik ben bang dat ik onze broeder niet heb kunnen overtuigen van mijn goede bedoelingen.

Hij was in ieder geval niet bij het afscheid in het crematorium aanwezig.

Zes jaar later werd onze broeder zelf ernstig ziek.

Hij overleed een paar dagen na onze verhuizing van Stadskanaal naar Leeuwarden.

Natuurlijk wilde ik 'overkomen' om zijn begrafenis te leiden.

We hadden de afgelopen jaren een goede band mogen opbouwen en diepgaande gesprekken gehad.

Niet dat we het in alles eens met elkaar waren.

Toch was er over en weer respect voor elkaars geloofsovertuiging.

Na een dienst van Woord en Gebed reden we naar de begraafplaats om daar onze broeder naar zijn laatste rustplaats te begeleiden.

Maar toen we rondom het geopende graf stonden werden we opgeschrikt door een aantal knallen.

Vuur en dikke rookwolken leidden af naar de ingang van de begraafplaats.

Daar stond de begrafenisauto die zojuist het lichaam van onze overleden broeder had vervoerd in lichterlaaie.

De knallen en de zwarte rookwolken kwamen van de banden die door de hitte waren gesprongen en smeulden in het vuur.

Een lekke gasleiding bleek uiteindelijk de oorzaak van dit drama.

De auto brandde helemaal uit.

Zo goed en zo kwaad als het ging heb ik deze onvergetelijke begrafenisplechtigheid op een nette wijze kunnen beëindigen.
Over een wiebelige slootplank moesten we met z'n allen de begraafplaats verlaten.

Dat nu juist deze broeder dit moest overkomen.
Hij heeft er zelf niets van vernomen.
Gelukkig is zijn lichaam niet gecremeerd.
We hebben hem mogen begraven in de verwachting dat eens – 'op de jongste Dag' - ook zijn verheerlijkt lichaam zal opstaan uit zijn graf.

ds. Jan K.C. Kronenberg, Leeuwarden.